

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci žalobce a) **J. Š.** a žalobkyně b) **R.Š.**, v řízení zastoupených Mgr. Ivetou Horáčkovou, advokátkou se sídlem Nový Jičín, K nemocnici 14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2015 č. j. 1414/15/5200-10422-707678, č. j. 1415/15/5200-10422-707678, č. j. 1416/15/5200-10422-707678 a č. j. 1417/15/5200-10422-707678, ve věci daně z příjmů,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 1. 2015 č. j. 1414/15/5200-10422-707678, č. j. 1415/15/5200-10422-707678, č. j. 1416/15/5200-10422-707678 a č. j. 1417/15/5200-10422-707678 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 19.122,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ivetě Horáčkové, advokátky se sídlem Nový Jičín, K Nemocnici 14.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku 19.122,40 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ivetě Horáčkové, advokátky se sídlem Nový Jičín, K Nemocnici 14.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce a) J. Š. se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 1416/15/5200-10422-707678 a č. j. 1417/15/5200-10422-707678 ze dne 19. 1. 2015, jímž byly potvrzeny dodatečné platební výměry správce daně za rok 2009 ve výši 395.835 Kč a penále a za rok 2010 ve výši 308.661 Kč a penále z důvodu neprokázání žalobcem a) uplatněných daňově uznatelných výdajů vůči dodavatelům žalobce, M. K. a J. O. Žalobkyně b), R. Š., která byla spolupracující osoba žalobce a), se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného z téhož dne č. j. 1414/15/5200-10422-707678, č. j. 1415/15/5200-10422-707678, kterými byla doměřena daň a penále za zdaňovací období 2009 a 2010 z téhož důvodu (dále jen „napadená rozhodnutí“)

Jelikož žaloby spolu skutkově souvisí, krajský soud je usnesením ze dne 7. 9. 2017, č. j. 22 Af 21/2015 – 47 spojil ke společnému projednání. V dalším textu odůvodnění tohoto rozsudku bude krajský soud oba žalobce pro stručnost označovat jako „žalobce“ či „žalobci“ a k rozlišení žalobce a) a žalobkyně b) přistoupí pouze, bude - li to ze skutkového či právního hlediska potřeba.

Žalobci v žalobě namítli nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení důkazní povinnosti žalobců podle § 96 odst. 2, 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Podle žalobců k přechodu důkazní povinnosti zpět na žalobce nepostačí pouhé pochybnosti správce daně o věrohodnosti, správnosti a úplnosti účetnictví. Správce daně musí prokázat, že účetnictví věrohodné není, teprve poté dojde k přechodu důkazní povinnosti na daňový subjekt, tedy žalobce.

Dále namítli vadu řízení, spočívající v tom, že žalovaný místo výslechu svědka O. vyšel z úředního záznamu o podání vysvětlení v trestním řízení, což je postup nepřípustný.

Zbývající námitky žalobců směřují do zjištěného skutkového stavu, který byl podle nich zjištěn nedostatečně.

Žalobci k prokázání svých tvrzení navrhli zpracování znaleckých posudků k pravosti podpisů pana K. a O. na předložených listinách, což by – při nemožnosti jejich výslechu - prokázalo jejich dodavatelský vztah k žalobci a). Žalovaný tento

důkaz neprovedl a řízení zatížil vadou, která měla za následek nesprávné posouzení věci.

Dále žalobci namítli chybné posouzení výpovědi svědků K., K. a M.; to že svědci nebyli s to prokázat výdaje do poslední koruny, není podstatné, protože to žalobce prokázal listinnými důkazy – fakturami, příjmovými doklady a smlouvami. Svědkové prokazují, že pan K. a pan O. byli dodavateli žalobce.

Žalobci nesouhlasili ani s posouzením skutečnosti, že pan O. a pan K. neplní své důkazní povinnosti a nezdržují se na místě svého trvalého bydliště a nelze je předvolat k výslechu; z tohoto faktu nemůže vyplývat nevěrohodnost listin předložených žalobcem. Žalovaný a správce daně postupovali při předvolání těchto osob nedostatečně, neboť nevyužili všechny možnosti k jejich vypátrání a předvolání.

Nakonec žalobci nesouhlasili s hodnocení žalovaného žalobcem předloženého důkazu – čestného prohlášení pana O., potvrzující uplatněné výdaje.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že otázka důkazní povinnosti byla posouzena správně. Správce daně má podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu povinnost důkazní k prokázání nesrovnalostí evidencí, účetních záznamů jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků, kterými daňový subjekt prokazoval svá daňová tvrzení. V posuzovaném případě správce daně tuto svou povinnost splnil (viz protokol z 27. 8. 2012) a důkazní povinnost tak přešla zpět na žalobce. Žalobci však svou důkazní povinnost nesplnili. Svědci výši uplatněných výdajů neprokázali, neboť jejich výpovědi jsou pouze obecné. Zpracování znaleckých posudků je nadbytečné, neboť ani ověření podpisů nemůže prokázat, že fakturované částky byly vskutku uhrazeny.

Žalovaný se snažil předvolat svědky O. a K., avšak bezvýsledně. Neplnění jejich daňových povinností však vskutku nemůže jít k tíži žalobců a žalovaný je ani k jejich tíži nedával.

Obsah čestného prohlášení pana O. je v rozporu s jeho vyjádřením, zachyceným v úředním záznamu o podání vysvětlení, proto k němu žalovaný nepřihlédl.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že

- v roce 2009 a 2010 byla žalobkyně b) spolupracující osobou manžela J. Š. – žalobce a);
- daňová kontrola byla u žalobců zahájena dne 2. 4. 2012 na zdaňovací období roku 2009 a 2010;
- správce daně zjistil, že někteří dodavatelé žalobce a) výdaje, které žalobce a) uplatnil, nevykázali ve svých daňových přiznáních;
- tyto nesrovnalosti správce daně odstranil, kromě dodavatelů M. K. a J. O.;

- žalobce a) uplatnil v roce 2009 výdaje ve výši 1.813.255 Kč od dodavatele M. K. a 1.110.822 Kč od dodavatele J. O., v roce 2010 výdaje ve výši 1.517.750 Kč od dodavatele M. K. a 756.500 Kč od dodavatele J. O.;
- J. O. nepodal za rok 2009 a 2010 daňové přiznání na daň z příjmů fyzických osob. Na místním šetření nebyl J. O. zastížen a nepodařilo se ho předvolat k výsledku, neboť nebylo zjištěno, kde bydlí, ačkoliv správce daně provedl šetření u vězeňské služby, správy sociálního zabezpečení a úřadu práce;
- M. K. podal za rok 2009 řádné daňové přiznání na 965.000 Kč a dodatečné daňové přiznání na 372.000 Kč, za rok 2010 daňové přiznání nepodal. Předvolat k výsledku se jej nepodařilo, neboť v místě bydliště nebydlí, a kde bydlí, se zjistit nepodařilo, ačkoliv správce daně provedl šetření u vězeňské služby, správy sociálního zabezpečení a úřadu práce;
- správce daně dne 27. 8. 2012 vyzval žalobce, nechť předloží důkazní prostředky k tomu, že částky vyplacené M. K. a J. O. i uplatněné jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů v letech 2009 a 2010 skutečně vynaložil;
- tyto sporné deklarované výdaje se vztahovaly ke stavebním pracím, které žalobce a) provedl pro společnost PÁTÁ STAVEBNÍ CZ a.s., přičemž rozsah prací a jejich faktická realizace nebyla v řízení sporná;
- žalobci navrhli k důkazu výsledk Ing. K., M. K., dále listinné důkazy – dvě smlouvy na stavební zakázky podepsané M. K. Správce daně tyto důkazy provedl, ale podle něj neosvědčují skutečný rozsah a úhradu deklarovaných prací pro obecnost;
- v rámci odvolacího řízení byly provedeny výsledky svědka Z. Š. a žalobkyně b), které správce daně vyhodnotil tak, že neprokazují skutečný rozsah a úhradu deklarovaných prací pro obecnost;
- J. O. prohlásil dne 10. 12. 2013 před Mgr. T. P., advokátem se sídlem v Novém Jičíně, za účasti svědkyně I. K. a M. P., že v letech 2009 a 2010 spolupracoval s žalobcem a) s žalobcem a) na stavbách v Opavě (katastrální úřad) a dalších stavbách jako jeho subdodavatel, za práci měsíčně fakturoval částky od 50.000 Kč do 200.000 Kč, které byly hotově placeny proti výdajovému pokladnímu dokladu, který O. vždy podepsal. O zakázky od žalobce a) se dělil s panem K., od kterého na žalobce a) dostal kontakt; k tomuto důkazu žalovaný nepřihlédl pro jeho rozpor s vysvětlením J. O. v trestním řízení, jak je uvedeno níže,
- J. O. podal vysvětlení, zaznamenané úředním záznamem ze dne 31. 7. 2014 v trestním řízení vedeném proti žalobci a), kde uvedl, že žalobci a) k jeho žádosti potvrdil v prohlášení, vyhotoveném ve formě notářského zápisu, že s žalobcem a) spolupracoval; toto učinil před dvěma svědky, neboť neměl občanský průkaz, popřel vystavení předložených faktur a výdajových dokladů a popřel přijetí peněz;
- žalovaný se s posouzením hodnocení důkazů správcem daně v napadených rozhodnutích ztotožnil; návrh žalobců na zpracování znaleckých posudků na listinách, vztahujících se ke sporným výdajům, žalovaný zamítl pro nadbytečnost, neboť ani skutečnost, že sporní dodavatelé vskutku podepsali faktury a výdajové pokladní doklady by neznamenal, že práce byly fakticky provedeny ve vykazovaném rozsahu a peníze zaplacené, tedy že byly výdaje fakticky uskutečněny.

V přezkoumávaném případě je pro posouzení věci samé rozhodné, zda žalobce a) splnil podmínky pro uplatnění předmětných výdajů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), tedy zda je tvrzeným způsobem vynaložil a zda to v souladu s ustanovením § 92 odst. 5 daňového řádu prokázal. Od toho se bude odvíjet i posouzení věci vůči žalobkyni b), která byla spolupracující osobou žalobce a) ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o daních z příjmů, přičemž žalobce a) rozděloval v souladu s § 13 odst. 3 zákona o daních z příjmů podíl na příjmech a výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve výši 50%.

Dle § 92 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Ústavní soud k tomuto ustanovení poznamenal, že *„toto ustanovení nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.“* (nálezn ÚS ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/1995, č. 133/1996 Sb.).

Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, má některé výjimky. Pro posuzovaný případ relevantní výjimka je obsažena v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, dle něhož *„správce daně prokazuje ...skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.“* Tato právní úprava vytváří vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazní mezi daňovým subjektem a správcem daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 124).

Z výše uvedeného plyne, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinností tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě žalobců, resp. žalobce a) pak z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Dle tohoto ustanovení výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. V posuzovaném případě tedy stěžovatel byl povinen tvrdit, že jím uváděné výdaje (1) skutečně vynaložil v tvrzené výši (2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů a (3) vynaložil v daném zdaňovacím období. Mezi účastníky je sporný, a pro úspěch žaloby určující, bod (1), tedy zda stěžovatel předmětné výdaje skutečně vynaložil.

Prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. Daňový subjekt je povinen vést účetnictví (§ 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), či jiné povinné záznamy a evidence (viz zejm. § 7b zákona o daních z příjmů). K souvislosti účetnictví a § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu (resp. dříve § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) se již Nejvyšší správní soud vyjádřil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007 – 119. V tomto rozhodnutí uvedl, že *„smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst. 8 písm.*

c) d. ř. (pozn. krajského soudu: jedná se o zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)], *kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) d. ř. (pozn. krajského soudu: jedná se o zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.*

Nesrovnalosti v účetnictví mohou tedy být důvodem vzniku pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, které v důsledku způsobuje přechod důkazního břemene ze správce daně zpět na daňový subjekt. Ne každá chyba v účetnictví ale vyvolává takovou intenzitu pochybností, která je schopna účinku přenesení důkazního břemene. Jak Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí uvedl, tento následek mají „*pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) d. ř.*“ (pozn. krajského soudu, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)“

Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností. Daňový subjekt může buďto setrvat na svých původních tvrzeních a doložit, že přes vzniklé pochybnosti se obchodní transakce udála tak, jak o ní bylo účtováno, anebo naopak korigovat svá původní tvrzení a tato nová tvrzení prokázat.

Aplikuje-li se výše popsaný mechanismus na žalobcův případ, je zřejmé, že jeho námitka týkající se neunesení důkazního břemene ze strany správce daně je důvodná. Žalobce nejprve unesl důkazní břemeno předložením dokladů týkajících se předmětné obchodní transakce (faktur vydaných dodavatelem a jím odpovídajících příjmových pokladních dokladů o platbách v hotovosti). Následně správce daně neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, že o souladu účetnictví žalobce ve vztahu ke sporné obchodní transakci jsou pochybnosti; touto otázkou se vůbec nezabýval, zabýval se pouze tím, zda výdaje na straně žalobce odpovídají vykázaným příjmům na straně jeho dodavatelů, konkrétně dodavatele K. a O., se závěrem, že nikoliv, neboť pánové K. a O. nesplnili své daňové povinnosti, resp. pan O. za roky 2009 a 2010 je nesplnil vůbec a pan K. pouze za rok 2009, nicméně jím přiznané příjmy od žalobce žalobcovým výdajům neodpovídají. U těchto dodavatelů se ani jejich výsledkem nepodařilo skutečný stav objasnit, neboť jsou nekontaktní.

Jak však dovodila správní judikatura, nekontaktnost a neplnění daňové povinnosti dodavatelem samy o sobě neodůvodňují pochybnosti správce daně o

reálném provedení celé obchodní transakce. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne jasný závěr, že daňový subjekt nemůže být postihován za to, že dodavatel je nekontaktní nebo že neplní své daňové povinnosti (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, nebo rozsudek ze dne 9. 10. 2007, č. j. 9 Afs 81/2007 – 60, rozsudek č. j. 1 Afs 120/2014 – 34 z 19. 11. 2014). V posuzovaném případě to mohl být nejvýše jakýsi vnitřní impuls správce daně se celou obchodní transakcí více zabývat.

Správce daně, aniž by se zabýval doklady předloženými žalobce co do jejich úplnosti, vyzval žalobce k doplnění důkazů, ačkoliv k přenesení důkazní povinnosti u a žalobce tak podle citovaných ustanovení daňového řádu nedošlo. Tento nesprávný postup správce daně, který žalovaný aproboval, by sám o sobě nemusel vést k nesprávnému rozhodnutí ve věci, vyšlo-li by dalším dokazováním najevo, že skutkový stav, jenž byl žalobcem předestřen v daňových tvrzeních, neodpovídá zjištění učiněných z dokazování, tedy stavu skutečnému. Rozložení důkazní povinnosti totiž i v daňovém řízení slouží pouze jako nástroj ke zjištění skutečného skutkového stavu správcem daně tak, aby daň byla vybrána ve správné výši (srov. § 1 odst. 2 daňového řádu). Pokud by tedy z žalobcem předložených důkazů vyplynulo, že uplatněné výdaje nebyly v tvrzené výši vynaloženy daňově uznatelným způsobem, správce daně by správně přistoupil k doměření daně, i kdyby žalobce důkazní povinnost neměl. Tato situace však v posuzovaném případě nenastala, neboť žalobcem navržené důkazy nevedly k novým zjištěním, tedy nově zjištěnému skutkovému stavu odlišnému od stavu tvrzenému. Pokud tedy žalobcem navržení svědci vypovídali o sporných obchodních případech pouze obecně, pak to nelze přičítat k tíži žalobce. Totéž platí o posouzení rozporů ve výpovědi pana O., zachycené v úředním záznamu o podání vysvětlení a v jeho tzv. čestném prohlášení. Pokud by to byl žalobce, kdo má důkazní povinnost, pak by úvaha o nemožnosti učinit z těchto důkazů skutková zjištění pro tyto rozpory byla správná a správně by vedla k neprokázání daňových tvrzení žalobcem. Žalobce však důkazní povinnost neměl, k dalšímu dokazování v tomto směru nebyl povinen a nelze tedy uzavřít, že svou důkazní povinnost nesplnil.

Chybná je rovněž úvaha žalovaného a správce daně k neprovedení navrženého důkazu znaleckým posudkem k posouzení pravosti podpisů pánů K. a O. na předložených listinách, zejména na výdajových dokladech. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že ani formálně bezvadné doklady – byť panem O. a K. podepsané - by samy o sobě nemohly prokázat faktické provedení prací a uhrazení vystavených faktur. K témuž dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Afs 256/2014 – 47 ze dne 8. 7. 2015. Nejvyšší správní soud však tento závěr učinil za jiné skutkové situace, kdy v tehdy posuzované věci dodavatel, vůči kterému daňový subjekt výdaje uplatnil, provedení prací v rámci svého výsledku popřel. Nyní se však dodavatel K. k provedení prací a přijetí plnění na základě jejich faktur nevyjádřil, dodavatel O. se sice vyjádřil, dvakrát, ale jeho výpovědi jsou protichůdné. Pozitivní ověření jejich podpisu by tak nepochybně bylo významnou indicií k tomu, že výdaj byl skutečně vynaložen (naopak, neprokázání správnosti jejich podpisu by svědčilo o neuskutečnění žalobcem tvrzeného výdaje).

Za této situace krajský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou, spočívající v nesprávné aplikaci ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, která má za následek nezákonnost rozhodnutí, a soud proto rozhodnutí podle § 78 ods. 1 a 4

zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém – s ohledem na svou důkazní povinnost - se bude nově zabývat hodnocením provedených důkazů a tyto případně doplní zejména o navržené znalecké posouzení.

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce a), vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce a) představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 6.000,- Kč, za podání návrhu na odkladný účinek žaloby ve výši 1.000,- Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky, a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, seps žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, jednou odměna za zastoupení advokátem ve výši 2.480,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky za účast u jednání, tedy úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále cestovné k jednání u krajského soudu ve výši $\frac{1}{2}$ (s ohledem na dva zastupované u jednání) za cestu z Nového Jičína do Ostravy a zpět, celkem ujeté 86 km osobním vozem RZ: X o průměrné spotřebě 5,6 l na 100 km benzínu natural, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 3,90 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 29,50 Kč za 1 litr benzínu, a dále $\frac{1}{2}$ náhrada za ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu, a to dle § 14 odst. 3 vyhlášky; dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná i žalobkyně b), vzniklo jí v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. rovněž právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně b) představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 6.000,- Kč, za podání návrhu na odkladný účinek žaloby ve výši 1.000,- Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky, a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, seps žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, jednou odměna za zastoupení advokátem ve výši 2.480,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky za účast u jednání, tedy úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále cestovné k jednání u krajského soudu ve výši $\frac{1}{2}$ (s ohledem na dva zastupované u jednání) za cestu z Nového Jičína do Ostravy a zpět, celkem ujeté 86 km osobním vozem RZ: X o průměrné spotřebě 5,6 l na 100 km benzínu natural, cena za opotřebení dle vyhlášky č. 440/2016 Sb. činí 3,90 Kč za 1 ujetý kilometr, cena pohonných hmot 29,50 Kč za 1 litr benzínu, a dále $\frac{1}{2}$ náhrada za ztrátu času v rozsahu 4 půlhodin ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu, a to dle § 14 odst. 3 vyhlášky; dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobcům prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejich práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobců podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 22. září 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu